

*

Отъ глухия станъ до смъглени гори,
Извива се черна верига, —
Люлей се, примъква се бавно насамъ,
И стонъ до небото се дига.

Се взре и отъ

Могъщия царъ, приbledнялъ като сминъ,
Къмъ тъмната граница южна
Със погледъ ^азаканей издигна ръка
И нещо нечудо пошушна, —
Но вмигъ залюлянъ, полетя на страна
И нàземе възнакъ се люшна...

Притекоха се воеводи завчасъ —
Но царя вечъ мъртъвъ лежеше;
По хладни му устни червена тьсма
Кръвъ топла се излекъ струеше...
А грозно войнишкия стонъ надалечъ
Катъ песенъ надгробна ехтеше.